

Zazvončkljali so zvončki in zaigrale orgle tako lepo in milo kot nikoli v letu. Prepevali so pastirčki na betlehemske poljanah, da se je topilo srce v komaj sluteni sreči. Vonj kadila je napolnil ozračje in z omamljivim opojem napolnjeval prsi. Kakor pihljanje angelskih perutnic je bilo čutiti v ozračju in lahen šum je udarjal ob stene izpo- vednice, uspravajoč in pomirjujoč onemoglega dečka . . .

*

Zjutraj je našel cerkovnik v izpovednici napol zmrzlega mlade- niča. Poklical je stražnika, ki je preskrbel rešilni voz. Odpeljali so onemoglega v bolnico.

Deček se je tam zavedel. Povedal je, kako se piše, kaj in odkod je.

Drugo so spoznali zdravniki. Lakota ga je zgrudila in mraz mu je zašel do kosti.

»Zakaj ne greš domov, saj si s kmetov?« ga je vprašal zdravnik.

Stanko se je bridko nasmehnil in odgovoril: »Nimam več doma, odkar so mi umrli starši!« Zdravnik je zmajal z glavo in se zamislil.

Tako je prebil Stanko svoj božič v bolnici. Neodporno telo pa ni moglo prenesti te nezgode. Pritisnila je pljučnica in vsa zdravniška pomoč ni mogla dečka rešiti.

Mnogo je govoril v bolezn, klical mater ter se pogovarjal z njo kot dete.

Tretji dan pa ga je privabila mati k sebi — v kraljestvo miru in ljubezni. —

Vprašanje.

*Dolge muštace,
klešče — roké,
poleg pa vlačí
dolge nogé.*

*Kadar počrni
vodico noč,
vpreže kočijo —
pr . . . skozi loč!*

*Tatek, li veš ti,
kdo je ta spak?
»I, no, gotovo,
Zoranček — rak!«*

Albin Čebular.

